

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

**nr. 2550 van 12 oktober 2007  
in de zaak X /IIde kamer**

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Joegoslavische nationaliteit op 26 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 5 april 2007 houdende weigering van machtiging tot voorlopig verblijf genomen op grond van art. 10, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoeker, van Joegoslavische nationaliteit, huwt in Macedonië op 28 april 2007 met een Belgische. Na zijn huwelijk vraagt de verzoeker een visum type D gezinshereniging. De verwerende partij weigert dit op 5 april 2007. Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Beide echtgenoten leggen tegenstrijdige verklaringen af aangaande de datum van kennismaking: volgens de man leerden ze elkaar kennen op 25/05/2005 tijdens een feestje bij een vriend in Antwerpen; Echter verklaart mevrouw dat ze hem leerde kennen in augustus 2005 aan de kerk in Hoboken.
- Mevrouw (S.) is 9 jaar ouder dan haar echtgenoot, wat ingaat tegen hun culturele zeden en gewoonten.
- De aanvrager kwam in 2000 naar België samen met zijn ouders en broers en zussen. Hun asielaanvraag werd echter afgewezen. Sindsdien bevinden zij zich illegaal in België.
- Op 17/05/2005 diende de familie van betrokkenen een aanvraag tot machtiging van verblijf in en dit op grond van de medische toestand van 1 van de broers. Deze aanvraag is nog steeds lopende.
- Het huwelijk vond plaats op 28/04/2006. De man kan zich echter niet meer herinneren welke dag dit was: volgens hem vond het huwelijk plaats op 24/04/2006
- Er werd geen traditioneel huwelijksfeest gehouden.
- Beide echtgenoten hebben elkaar sinds het huwelijk niet meer teruggezien. Volgens de vrouw houden ze enkel nog telefonisch contact.
- Tijdens het verhoor op de Belgische ambassade te Belgrado gaf de aanvrager sterk de indruk dat het hier om een berekend huwelijk gaat om zo zijn situatie in België te regulariseren.
- De familie van de man bevindt zich in een preciaire situatie in België.
- Een anoniem schrijven meldt dat mevrouw (S.) en haar ex-echtgenoot (S.Se.) elk een schijnhuwelijk tegen betaling zouden hebben afgesloten.

Mevrouw (S.) is werkloos en heeft nog 2 kinderen uit haar vorig huwelijk ten laste.

Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het hier om een schijnhuwelijk gaat uit hoofde van de man. Op 14/03/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen (verzoeker) en (S.) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2.1. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet vermelden van haar kenmerk, op straffe van nietigheid voorgeschreven door art. 39/69, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet).

Art. 39/69, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...)het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten.”

Er kan op grond van de wetgenese niet worden besloten dat het minste verzuim of onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvorm tot (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft

opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde de verwerende partij toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo haar recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de bestreden beslissing waarop het kenmerk van verwerende partij voorkomt. Bovendien blijkt uit de memorie van antwoord van verwerende partij duidelijk dat deze in staat was haar verweer terdege voor te bereiden. De verzuimde pleegvorm heeft aldus het beoogde doel werd bereikt. De exceptie wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij voert in een tweede, subsidiaire, exceptie aan dat het verzoekschrift geen duidelijk omschreven middel bevat. Inzonderheid stelt zij dat “het enig middel van verzoeker niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toelaat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.”

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar “memorie van antwoord” zelf twee middelen in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, van art. 146bis Burgerlijk Wetboek, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van “de manifeste appreciatievergissing”. Hij zet dit middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking (art. 146 bis BW) niet gerespecteerd wordt:

(...)

Voor de rest verwijst de bestreden beslissing naar art. 27 en 21 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en naar art. 146 bis van het Burgerlijk Wetboek om, zonder meer, de openbare orde exceptie aan te halen.

Echter uit geen enkele afdoende motivatie van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat het huwelijk van 28/04/06 kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

De DVZ heeft bovendien geen bevoegdheid om de oprechtheid van een akte van de burgerlijke staat te betwisten.

Enkel de officier van de burgerlijke stand heeft deze bevoegdheid en uitoefent zijn bevoegdheid zonder delegatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken die enkel bevoegd is inzake verblijf.

Het buitenlandse huwelijksakte werd door de burgerlijke staat te Antwerpen aangenomen, hetgeen blijkt uit het volgende door verzoeker neergelegde stuk:

- Getuigschrift van woonst van zijn echtgenote afgeleverd te Antwerpen op 13/06/07, met vermelding van zijn huwelijk.

De DVZ is aldus onrechtmatig in de rechten van de ambtenaar van de burgerlijke staat te Antwerpen getreden die het huwelijk in de publieke standen van de burgerlijke staat vermeld heeft.

Zelfs indien de bevoegdheid van de DVZ moest aanvaard worden, dient zijn beslissing beschouwd te worden als tegenstrijdig met art. 18, 21 en 27 IPR, om reden uiteengezet sup punt 2.

Luidens art. 146bis B.W.

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

De afgifte van een getuigschrift van woonst met vermelding “huwelijk” slechts na onderzoek uitgereikt werd door de burgerlijke staat Antwerpen, waaruit objectief blijkt dat het niet om een schijnhuwelijk gaat.

Art. 18, 21 en 27 WIPR laten de Belgische overheid toe de erkenning en de uitvoerbaar verklaring van buitenlandse authentieke akten te weigeren voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Dienaangaande wordt verwezen naar art. 46 WIP die bepaald dat: “Onder voorbehoud van art. 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft”.

Bovendien bepaald art. 47 WIP: “De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt”, in casu Macedonië.

In casu werd niet aangetoond om welke aanneembare reden het in Macedonië voltrokken huwelijk tegenstrijdig zou zijn met art. 46 en 47 WIP.

Overwegende dat een leeftijdsverschil van negen jaar zeker geen motief van weigering van huwelijk is.

Dat de Macedonische tradities en gebruiken geen rechtsnormen kunnen zijn, zeker niet nu verzoeker niet in Macedonië doch wel in België wenst samen met zijn echtgenote te leven, temeer daar de betwiste beslissing niet het minste begin van element aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat de Macedonische tradities en gebruiken in tegenstrijd zouden zijn.

Dat de vergissing van vier dagen betreffende de datum van het huwelijk, te weten 24 in plaats van 28/04/06 evenmin een aanwijzing van schijnhuwelijk uitmaakt.

Dat het gebreke aan traditioneel huwelijksfeest te wijten is aan de weigering van de moeder van verzoeker die tegen het huwelijk was omdat de echtgenote van verzoeker reeds twee kinderen had van een voorgaande huwelijk.

Het feit dat beide echtgenoten elkaar sinds het huwelijk niet meer teruggezien hebben is uiteraard een puur gevolg van weigering van het gevraagde visum, weigering die verzoeker thans aanvecht.

Het niet meer terugzien ligt dus niet aan verzoeker, doch enkel aan tegenpartij.

Het feit dat de echtgenote werkloos is en twee kinderen heeft uit haar voorgaande huwelijk, is geen beletsel om een tweede huwelijk aan te gaan.

De eerste ontmoeting vond plaats in 1/05/05 in een kerk te Hoboken, waar een wederzijds contact plaats greep rond 13 uur, waar afgesproken werd dat verzoeker zijn toekomstige echtgenote's avonds thuis zou komen bezoeken.

Op 25/05/05 echter heeft verzoeker mevrouw (S.) eenzijdig gezien tijdens een feest te Antwerpen, waar mevrouw (S.) verzoeker niet opgemerkt heeft. Er is dus geen tegenstrijdige verklaring hier aan te stippen.

De sterke indruk die verzoeker gaf tijdens zijn verhoor op de Belgische ambassade (te) Belgrado, en waarvan sprake op blz. 2 van de brief van 5/04/07 van de DVZ aan de raadsman van verzoeker, is onverenigbaar met het vereiste van ar. 146 bis BW dat de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, daar een sterke indruk niet voldoende is.

Verzoeker betwist ten stelligste de inhoud van de anoniem schrijven waarvan sprake in de betwiste beslissing.

Verzoeker verwijst naar het arrest dd 16/10/03 gewezen door het Hof van Beroep te Gent met nota (...).

Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben, dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken...

De bewering van de appellante dat de geïntimeerde met haar is gehuwd, alleen maar om een verblijfsvergunning te bekomen, is verre van bewezen”.

Het huwelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap nu het huwelijk van verzoeker door de burgerlijke staat te Antwerpen niet betwist werd.

Verzoeker meent dat er geen enkele tegenaanwijzing bestaat om geen rechtsgevolgen te geven aan zijn huwelijksakte verleden door de burgerlijke staat te Skopje op 28/04/06 waarvan een uitgifte werd voorgelegd, voorzien van de wettelijke legalisatie (apostille Den Haag).

De motivatie van de bestreden beslissing berust op geen enkel aanneembare feitelijke omstandigheid en mist dan ook elke wettelijke grond.

Immers, noch een vorig illegaal verblijf, noch een tweede huwelijk meer dan een jaar na een eerste huwelijk door de echtgenote van verzoeker is geen aanwijzing van schijnhuwelijk.

Er wordt dienaangaande verwezen naar de ministeriële omzendbrief van 17/12/99 inzake de wet van 4/05/99 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (Belgisch Staatsblad 31/12/99). Hierin werd duidelijk gesteld dat een huwelijk niet kan geweigerd worden op grond van het loutere feit dat de vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft (dus ook of er illegaal verbleven heeft).

Aldus heeft tegenpartij de in het middel aangewende artikelen miskent en een manifeste appreciatie vergissing begaan.

Inderdaad, bewuste omzendbrief eist dat er sprake moet zijn van duidelijk en bewezen bedrog aan de ene kant, en aan de andere kant dat een geheel van omstandigheden moet blijken dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is tot...

In casu ontbreekt de vereiste van kennelijk evenals van het onderzoek van het geheel van de omstandigheden.”

In de repliekmemoirie dupliceert de verzoeker zijn kritiek op de bestreden beslissing en voegt nog een aantal andere kritieken aan toe die allen betrekking hebben op de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

3.2. In wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd betwist de verzoeker de bevoegdheid van de verwerende partij “om de oprechtheid van een akte van de burgerlijke stand te betwisten.”

Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben

erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.3. In, wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd en dat de rest van het middel omvat, voert de verzoeker in subsidiaire orde aan dat de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als strijdig met de artikelen 18, 21 en 27 WIPR. In essentie betoogt hij dat uit geen enkel afdoend motief van de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap en dat niet is aangetoond “om welke aanneembare reden het in Macedonië voltrokken huwelijk tegenstrijdig zou zijn met art. 46 en 47 WIPR”, waarbij hij dit verder detailleert in het middel.

In dit onderdeel betwist de verzoeker derhalve de motieven die de verwerende partij in aanmerking nam om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Hij meent dat deze weigering tot erkenning strijdt met de door hem aangehaalde bepalingen van het WIPR.

Artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Zoals bij het onderzoek van het eerste onderdeel werd vastgesteld, is de verwerende partij bevoegd de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR kan “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Ambtshalve wordt besloten dat het onderdeel van het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk wettig is, niet ontvankelijk is.

3.4. Wat voorts de door de verzoeker aangevoerde schending van de “formele” motiveringsplicht betreft – verzoeker bedoelt allicht de materiële motiveringsplicht daar hij onmiskenbaar de motieven van de beslissing kent – wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing het visum gezinshereniging weigert omdat het gesloten buitenlandse huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent daar het door de verwerende partij niet wordt erkend. Niet wordt betwist dat het huwelijk niet erkend is door de verwerende partij, zodat het voornoemde motief de bestreden beslissing afdoende draagt. Het middel is, in zijn geheel genomen, niet gegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 oktober 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor  
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES